

— Други кои сж?

— Испаденитѣ учители и нѣколцина още чапкани. Беятъ погледна на часовника си.

— Сега тамъ ли сж? попита той.

— Въ зимника, сега. Обикновенно тѣ се събиратъ въ градината, когато е хубаво врѣмето... Тамъ плюскатъ ракия и комитетствуватъ.

— Ами какъ мислишъ?

— Тѣ излизатъ всѣкога въ тъмно отъ Мичови. Като издѣвжтъ, да ги загащятъ заптиетата и подкаратъ купомъ на конака.

— Това не е добро, каза Замановъ; вие ще хванете само тѣхъ безъ никакви доказателства, и тѣ ще могатъ да отказватъ всичко. За това трѣба да се нападнатъ у Мичови, у стаята, дѣто засѣдаватъ, на мѣстото на прѣстѣпленieto, тѣй да се каже. Да се хванатъ съ книгята, протоколитѣ и съ различни документи... Тогава чиста работа: черно на бѣло... Нѣма незнамъ, не чухъ, не видѣхъ. Азъ самъ щж имъ направж първия испитъ.

Тоя съвѣтъ се хареса на беятъ. И Стефчовъ самъ биде въсхитенъ отъ тая мисль. Шпионинътъ сега стоеше прѣдъ него на всичката си висота. Досѣтливостъта на Заманова се равняваше съ усърдието му.

— Само това да стане, като се смрѣкне, допълни Замановъ; тъмнината е нужна за подобни нападения.

— Рѣшено, каза беятъ тържественно и исплѣска съ ржцѣ.

Появи се едно заптие.

— Тукъ ли е онъ-башиятъ?

— Шерифъ-ага ще се върне скоро.

— Щомъ се върне, при мене! заповѣда беятъ.

Заптието излѣзе.

— Ахъ, забрави едно нѣщо, каза Стефчовъ, като се обърна къмъ Заманова, който се бѣше замислилъ мрачно съ дълбоки и безпокойни бръчки на челото, като че тѣ